

BROEKER

BIJDRAGEN

Uitgave van de Vereniging "Oud Broek in Waterland"

Verschijnt 1 tot 2 maal per jaar.
Wordt aan de leden gratis toegezonden. Redactie-adres: De Erven
26, 1151 AT, Broek in Waterland

Gehele of gedeeltelijke overname van
de inhoud slechts met toestemming.
Copyright ©2002 Broek in Waterland
Nr. 47 (augustus 2002)

Ds. Bernhardinus de Moor (1709 – 1780) en zijn portret op de zolder van Neeltje Pater.

Als na het overlijden van Neeltje Pater in 1789 een inventaris van haar nalatenschap wordt opgemaakt, staat er bij de opsomming van haar inboedel ook een aantal portretten vermeld. Op zichzelf geen opzienbarend verschijnsel, maar voor Broek toch niet zo heel alledaags. Van vroege portretten van Broekers zijn eigenlijk nauwelijks voorbeelden bekend, en dat terwijl twee belangrijke voorwaarden daarvoor, t.w. een sterk ontwikkelde familiezin en materiële welstand, hier bepaald wel aanwezig waren. Bovendien was Amsterdam, waar tientallen portretschilders werkten, ook nog eens heel dichtbij.

Het enig bekende 17de-eeuwse portretje dat uit Broek afkomstig is en daarom misschien ook een Broekse voorstelt, is een op koper geschilderde afbeelding van een vrouwtje, die in 1968 gevonden werd bij de restauratie van Leeteinde 4 – 6. Men heeft het toen overgebracht naar het kantoor van de vereniging 'Hendrick de Keyser', eigenaresse van het pand, maar daar is het later gestolen, zodat het nu alleen nog in foto bekend is (afb. 1).

Van veel later is er dan de reeks pastels die de rondreizende portrettist Berend Kunst (1794 – 1881) hier maakte, waaronder dat van de Broeker schout Cornelis Cornelisz Koker, vroeger in het gemeentehuis en nu bij Oud Broek, plus nog een aantal verspreide losse portretten, zoals dat van de Maire Harmen Bakker (1754 – 1821), maar van een vanouds bestaande traditie kan hier zeker niet gesproken worden. Misschien ontbrak het wel een beetje aan kunstzinnige ontwikkeling, al was die bij een man als Cornelis Schoon, Neeltje's echtgenoot, toch niet geheel afwezig en wist men, als het er op aan kwam, ook wel een eerste-klas bouwmeester als bijvoorbeeld de Amsterdamse stadsarchitect Abraham van der Hart te vinden.

Onder de portretten die na de dood van Neeltje Pater in haar drie (!) huizen gevonden werden, waren er een paar van stadhouder Willem V, bewijs van verknochtheid aan het Oranjehuis, verder nog de beeltenissen van haar man, Cornelis Schoon, en van een Claas Verlaan; deze laatste zal nog ter sprake komen. En dan drie domineesportretten. Twee daarvan, ds. Petrus Nahuijs uit Monnickendam, en ds. Jan Claassen uit Leerdam, worden aangeduid als *schilderij*, resp. *schilderijdtje*. Nu is dat een term, die ook nu nog wel gebruikt wordt om al datgene aan te duiden, dat ingelijst aan de wand hangt, of het nu werkelijk geschilderd is, dan wel getekend, gegraveerd, of zelfs een eenvoudige reproductie of plaat. Maar bij nummer drie, de Broeker dominee B. de Moor, staat expliciet *Een geschilderd Portraitje*, zodat daar niet veel ruimte voor twijfel is, al kan 't natuurlijk altijd zijn, dat degene die de inventaris moest opmaken, 't verkeerd gezien heeft, of dat het bijvoorbeeld een opgeschilderde prent is geweest. Want ook van ds. De Moor bestaan gravures. Maar eerst iets over de man zelf.

Levensloop en Broeker jaren.

Bernhardinus de Moor werd geboren in 1709 te Maassluis, waar zijn vader dominee was. Het was trouwens een echte predikantenfamilie, zoals dat toen nog zo vaak voorkwam. Nadat hij gestudeerd had in Leiden en vervolgens in Utrecht werd hij in november 1731 dominee in het Betuwse Ingen. Nog geen twee en een half jaar later werd hij beroepen naar Broek in Waterland, als opvolger van ds. Van Heycop, die hier meer dan veertig jaar op de kansel had gestaan en in september 1733 was overleden. Als we het predikantenbord in de Kerk moeten geloven werd ds. De Moor al in datzelfde jaar beroepen, maar zijn overkomst en eerste preek hadden pas plaats in mei en juni van 1734.

Zo'n wisseling van predikant was een zwaarwichtige zaak, waar veel aan vast zat. Eerst moest de Kerkeraad een voorstel doen voor een nieuwe dominee, dan was het aan de kerkelijke gemeente om daarover een beslissing te nemen, en daarna werd deze ter goedkeuring voorgelegd aan de Vroedschap, het dorpsbestuur dus. Om een goede indruk te kunnen krijgen van de kwaliteiten van de nieuwe dominee dienden er natuurlijk door de verschillende betrokkenen reisjes gemaakt te worden naar diens standplaats, er moest overlegd worden met de kerkelijke autoriteiten aldaar en er was meestal een extra vergadering van de Classis voor nodig. Als het dan allemaal formeel in orde was volgde de verhuizing, die ook betaald moest worden, nadat veelal ook eerst nog de pastorie grondig opgeknapt was. Alles bijeen een kostbare zaak, zeker als het maar voor een paar jaar was, omdat dominee dan al weer een beroep naar elders aannam. Men deed dus alles om 't hem naar de zin te maken. Dat gold zeker ook in het geval van ds. De Moor.

Zijn beroep en de 'losmaking', zoals men dat noemde, in Ingen kostte de gemeente alhier meer dan negen honderd gulden, een bedrag waarvoor men toen in Broek een mooi huis kon kopen. Die som werd aldus gespecificeerd:

*A° 1734 den 21en Mey aan 3 Heeren Gedeputeerden der Thielse
classis en twee naburige consulenten voor de losmakinge
bij den kerkeraad van Ingen, ider 1 ducaton
voor de maaltijt op dien Dagh
24 dito aan de E. Classis voor de losmaking
aan de looper die de classis beleyt heeft
Aan Ds Arnoldus Coermans voor de besorging der
losmaking*

*f. 15: 15: -
f. 40: -: -
f. 89: 10: -
f. 2: -: -
f. 11: 11: -*

*En verder nog betaalt voor gedane onkosten, als van wagen-
en schuiftenvragt en verteerde onkosten, so sonder als met
onse Burgemeesteren, alsmede in 't halen van Ds de Moor
zijn goederen en zijn eerw. persoon, 't samen*

f. 741: 17: 14

totaal

f. 901: 3: 14.

Naast alles dat er nodig was om ds. De Moor te beroepen en vervolgens feestelijk in te halen, hadden er ook uitgebreide verbouwingen plaats aan de pastorie. Niet dat deze gedurende de langdurige bewoning door ds. Van Heycop onder verwaarlozing geleden had. Ook toen waren er telkens onderhoudswerken en verbeteringen verricht. De rekeningen van 1734 spreken echter van omvangrijke verbouwingen, die de pastorie ook uiterlijk een nieuwe aanblik zouden geven. De uitgaven die deze met zich meebrachten zijn ingeschreven in de nazomer en herfst van 1734, het is dus aan te nemen dat het werk is uitgevoerd in de periode daarvóór, toen de pastorie negen maanden onbewoond stond, nl. tussen het overlijden van ds. Van Heycop op 17 september 1733 en de bevestiging van ds. De Moor op 13 juni 1734.

Het belangrijkste waren werken aan de gevels: *een nieuw boven voorschot ten suyden aan de Studeerkamer (f. 132: 6: 4), een nieuw boven gevel en dito onder voorschot ten Westen (f. 185: 7: 8), een nieuw boven en onder voorschot ten Oosten (f. 395: 11)*. Het nieuwe bovenvoorschot aan de zuidzijde schijnt te impliceren, dat de uitbouw van waaruit men ook thans nog over het Havenrak uitziet, er – in eenvoudige vorm – toen al was. Op het miniatuur-etsje van Zeeman, dat opgenomen is in de *Noordhollandsche Arkadia* van Claas Bruin, die van 1732 dateert – heel kort vóór deze verbouwing dus – is niet meer dan een driehoekig puntje waar te nemen. Het ziet er uit als een dakkapel, maar het is zo klein afgebeeld, dat het geen definitieve conclusies toelaat.

Er kwamen nieuwe vloeren in het huis, een nieuwe lambrisering (*lammesering*), nieuwe vensters, luiken in de gang, twee nieuwe schoorstenen, alles werd nog eens geschilderd, inclusief het *speelhuys* (de theekoepel aan het water), de tuin werd opnieuw aangelegd; kosten noch moeite werden gespaard.

Toen de dominee dan eindelijk in Broek arriveerde werd hij door zijn gemeenteleden feestelijk ingehaald. Dat was een gewoonte die in veel Waterlandse dorpen en ook elders in Noord-Holland in ere werd gehouden en een bewijs hoe hartelijk hier de verhouding van een predikant met zijn gemeente kon zijn. Althans wanneer hij geen dogmatieke scherpstrijper was. De achttiende-eeuwse Le Francq van Berkhey beschrijft het in zijn *Natuurlijke Historie van Holland* aldus:

Men getuigt ons eenpaarig, hoe de Waterlanders, en meest alle de Noord-hollanders die in de Dorpen wonen, zeer gezet zyn op een gemeenzaamen dagelykschen omgang met hunnen Leeraaren; en dat zy voor zulk eenen, die zig ongedwongen hier naar weet te schikken, de hoogste eerbied hebben ... Maar óók dat zij ongemeen kregel en onagtzaam zyn, omtrent een Predikant die sig door eene sterke zugt ter strenger overheerschinge, veel bemoeit met ontydige en scherpe berispingen over hunne Burgerlyke en Huishoudelyke zaaken.

De nieuwe predikant werd dus hartelijk opgewacht, niet alleen door de voltallige kerkeraad, maar ook door

een aanzienlyk gedeelte der Gemeente, zoo Mannen en Vrouwen, als Vrysters, Vryers en Kinderen, die hem na zyne Inhuldiging, allen groot en klein, in zyn Huis met vreugde begroeten, als of zy ter Bruiloft gongen. En een trotse Geestelyke, hoe beroemd hy ook zy, van weegens zyne Geleerdheid of Gaaven, die zig aan deeze gemeenzaamheid onttrekt, of dezelve slegts met eenige minagting behandelt, is onherstelbaar het hart zyner Leeken kwyt.

Op 13 juni 1734, eerste Pinksterdag, werd ds. De Moor in de Broeker kerk ingezegend door zijn vader – óók een Bernhardinus – en hield hij er zijn preek over Zacharias VI: 15, een toepasselijke tekst over hen die van verre komen om te gaan bouwen in de tempel des Heren, met de aansporing om aandachtig te luisteren naar het Goddelijk Woord.

In de royale pastorie kan het ds. De Moor niet aan ruimte ontbroken hebben. Onbekend is of hij – nog maar 24 jaar oud – als vrijgezel daar zijn intrek nam, of dat hij toen al getrouwd was. Ook zijn echtgenote, Alida Friderica Montanus, kwam uit een domineesgezin.

Zijn Broeker tijd, niet bijzonder lang, maar toch ruim vier jaar, heeft Bernhardinus de Moor in ieder geval niet in ledigheid doorgebracht. In de studeerkamer van de pastorie, heerlijk op het zuiden gelegen zoals wij uit de kerkrekeningen weten, werkte hij aan zijn academisch proefschrift, een geleerde beschouwing in het latijn over Handelingen III : 19. Twee jaar later was het zover: de jonge theoloog behaalde met deze dissertatie de doctorsgraad. Er was nu voor de intelligente Broeker dominee een mooie carrière in het zicht gekomen. Al gauw wachtte hem een beroep naar Oost-Zaandam; toen nog een zelfstandige gemeente, niet te verwarren met Oostzaan.

Van Engelenburg vermeldt 25 september 1738 als datum waarop De Moor zijn ambt in Broek beëindigde. De afscheidspreek had plaats op 19 Oktober.

Het vertrek van De Moor, die destijds met zoveel enthousiasme was ingehaald, zal hier wel enige teleurstelling teweeggebracht hebben. Men wist natuurlijk nog goed, dat zijn voorgangers respectievelijk 43 en 41 jaar in dienst der gemeente waren geweest en beiden hier overleden. De Moor zelf geeft in zijn *Afscheids-Reden* aan wat hem bewogen had de nieuwe beroeping aan te nemen: een gemeente die bijna duizend lidmaten groter was en een hogere bezoldiging beloofde. Maar hij had er niet zelf naar gesolliciteerd. *Ik ga zo veel geruster, omdat ik niet na sommiger gewoonte het land met prediken heb omgereisd, om zo mijne bevordering te zoeken; elk uwer weet nog, dat ik gedurende mynen dienst alhier, noch op noch om vacante plaatsen ergens heb wezen prediken.*

In een terugblik is het niet alles alleen maar positief. *Ik had meer moeten prediken by de huizen en in huysbezoeken.* En: *heb ik myn burgerlyk bezoek wat spaarzaam gemaakt? 't is niet geweest uyt gebrek van genegenheid, maar om de kostelyke en korte tyd die we hier op aarde te leven hebben.* Een hartelijke band moet er geweest zijn met de man die aan de overzijde van het Kerkplein woonde, de dorpssecretaris-schoolmeester-voorzanger Jacob Tulp. Voor deze wordt in de *Afscheids-Reden* apart de zegen des Heren gevraagd, terwijl omgekeerd Tulp een Treurzang dicht op het vertrek van ds. De Moor.

Na Oost-Zaandam volgt in 1743 Enkhuizen en dan, het volgend jaar al, De Moor's benoeming tot professor aan de Academie van Franeker. Deze benoeming had plaats op persoonlijk aandringen van Stadhouders Willem IV. Maar een paar maanden nadat De Moor daar zijn eerste rede had gehouden, stierf de Leidse Universiteitsprofessor Wesselius, die een van zijn leermeesters was geweest. In die vacature werd nu Bernhardinus de Moor voorgesteld, die de eervolle benoeming gretig aannam en naar Leiden verhuisde (1745).

Daar in Leiden, waar hij behalve hoogleraar ook praktiserend predikant was, bleef De Moor tot aan zijn emeritaat in 1779. Daarna vestigde hij zich in Gouda, stad van zijn voorvaders. Korte tijd later overleed hij aldaar, op 18 juli 1780, precies een eeuw na de dood van zijn overgrootvader, die óók predikant was geweest en óók Bernhardinus heette.

De Moor's portretten.

Het hoeft niet te verwonderen, dat van zo'n bekende en gevierde theoloog die De Moor geworden was, méér dan één portret is gemaakt. Het in de boedel van Neeltje Pater genoemde nu eerst even buiten beschouwing gelaten, bestaan er drie verschillende typen en ook drie uitvoeringen: olieverf, gravure en tekening. Het oudst bekende is een schilderij. Waar het origineel gebleven is, ja of het nog wel bestaat, is niet bekend, maar er is, kort nadat het geschilderd werd, een gravure van gemaakt en daar staat de schilder met name vermeld: C. de Moor (afb. 2). De destijds beroemde kunstenaar 'Ridder' Carel de Moor, geboren in 1656, was ten tijde van het schilderij, dat gemaakt moet zijn in 1745, al gestorven, dus hier moet zijn zoon, Carel Isaac de Moor (1695 – 1751) zijn bedoeld. Was dat nu een familielid van onze Bernhardinus de Moor? Niet van nabij in ieder geval; om vast te stellen of ze misschien lang geleden een gemeenschappelijke stamvader hadden zou uitgebreid archiefonder-

zoek nodig zijn. Maar de kans is niet zo groot, want er leefden verschillende families met die naam. Het kan dus toeval geweest zijn, want Carel Isaac de Moor portretteerde wel méér Leidse hoogleeraaren, maar misschien is het toch een bewuste keuze van Bernhardinus voor zijn naamgenoot geweest.

Het tweede schilderij met zijn portret ontstond in 1775, en dat is wél bewaard gebleven. Het hoort tot de galerij met professorenportretten in de senaatskamer van de Rijksuniversiteit van Leiden en is geschilderd door Jean Baptiste Bernard Coclers (1741 – 1817) (afb. 3). Ook van dit schilderij bestaat een gravure, met onder het portret een gedichtje dat gedateerd is 1783, zodat deze prent blijkbaar na De Moor's dood (in 1780) is uitgegeven. De graveur is Pieter de Mare (1758 – 1796), die in zijn prent alleen de kop van De Moor weergeeft en niet de halffiguur die op het schilderij is voorgesteld. Een derde portret is een tekeningetje in een familie-album in privé bezit, waarin het deel uitmaakt van een hele reeks dergelijke portretjes. Honderd procent zekerheid dat het Bernhardinus de Moor voorstelt is er in dit geval niet; bovendien is de kunstenaar onbekend. Deze beeltenis lijkt De Moor weer te geven op een leeftijd die tussen die van beide andere in ligt.

Bovengenoemde portretten zijn allemaal in de gedrukte literatuur beschreven en afgebeeld (zie achteraan dit artikel). Dat geldt echter niet voor het nu volgende.

Het Broeker portret.

Wat kan het *Geschilderd Portraitje* zijn geweest, dat in 1789 bij wijlen Neeltje Pater gevonden werd op de zolder in 't *Huys door den Overleedene zelf bewoond geweest, zynde No. 20*? Om te beginnen rijst de vraag: hoe kwam ze er aan? Toen Bernhardinus de Moor in Broek kwam, was Neeltje vier jaar oud en toen hij wegging acht. Dus zij zal het toen niet gekregen hebben. Haar toekomstige man, Cornelis Schoon, was ruim tien jaar ouder, bijgevolg zal die ook de ontvanger van het portretje wel niet geweest zijn. Het kan natuurlijk later door ds. De Moor opgestuurd of overhandigd zijn, maar waarschijnlijker is het dat het meegekomen was met één van de vele erfenissen. Nu hing, zoals we zagen, in hetzelfde huis ook het portret van Claas Verlaan. Dat kan zijn: Claas Hilbrandsz Verlaan (1756 – 1786), een oomzegger van Cornelis Schoon, of zijn grootvader van dezelfde naam, die leefde van 1695 – 1720. Het is moeilijk uit te maken wie van beiden de voorgestelde was. Toen ds. De Moor in 1738 Broek als predikant verliet, schreef een *Hillebrant Verlaan* een gedicht over zijn intree- en afscheidspredikaties, een vers dat nadien ook werd uitgegeven. In 1738 leefde er maar één Hilbrand Verlaan en dat was de vader van eerstgenoemde en de zoon van laatstgenoemde Claas Verlaan. Hilbrand was bovendien een zwager van Cornelis Schoon, doordat hij getrouwd was met diens zuster Lijsje. Het is dus niet onwaarschijnlijk, dat het deze Hilbrand Verlaan is geweest, verbonden met zowel ds. De Moor als het echtpaar Schoon-Pater, die het bewuste portretje, en eventueel ook dat van Claas Verlaan de oude, heeft bezeten. Bij zijn overlijden werden ze denkkelijk het eigendom van zijn enige zoon, weer een Claas Hilbrandsz Verlaan, maar deze stierf kinderloos in 1786 en toen zullen mogelijk beide portretten aan zijn tante Neeltje vererfd zijn.

Hoe wist men nu bij het inventariseren in 1789 nog wie er voorgesteld waren? Ds. De Moor was hier al meer dan een halve eeuw weg en Claas Verlaan de oude bijna 70 jaar dood (in 1720 jong gestorven in Koningsbergen !). Alleen in het geval van de jonge Claas Verlaan was er nog een recente herinnering; deze was overleden in 1786. De oplossing is simpel: de namen zullen er achterop gestaan hebben. Dat is meteen ook een reden om niet helemaal te wanhopen aan de mogelijkheid, dat één of beide portretten ooit nog eens zullen opduiken. Zonder hun namen is de kans daarop vrijwel nihil. De herkomst van De Moor's portret in Neeltje Pater's bezit is nu misschien wel enigszins bepaald, maar hoe het eruit heeft gezien is nog een raadsel. Zeker als het werkelijk geschilderd is geweest en we aan een olie- of waterverfportretje moeten denken. Als het echter toch een (ingekleurde) gravure was, zal het ongetwijfeld die van Tanjé (afb. 2) zijn geweest, ontstaan niet zo lang nadat De Moor Broek had verlaten. De andere prent, door Pieter de Mare (afb. 3), verscheen, zoals eerder vermeld, pas in 1783, en toen was de dominee al lang overleden.

Heel veel concrete feiten over het domineesportret in Neeltje's nalatenschap zijn in het voorgaande niet vast te stellen geweest. Maar wel heeft het onderzoek licht geworpen op een onderwerp dat in de eerdere jaargangen van de *Broeker Bijdragen* nog niet aan de orde is geweest: de centrale plaats, letterlijk en figuurlijk, die de NH. predikant hier in de samenleving innam en de verhouding die er bestond tussen hem en zijn gemeente. Een en ander gedemonstreerd aan een man wiens ongewone kwaliteiten hem al betrekkelijk vroeg Broek deden verlaten, maar over wie juist daardoor nu ook veel meer bekend is dan over de meeste anderen onder zijn ambtgenoten alhier.

Geraadpleegde bronnen en literatuur (waar nodig met rectificatie, met name t.a.v. de portretten)

- Biografisch Lexikon voor de geschiedenis van het Nederlandse protestantisme, dl. 3, Kampen 1988, pp. 273 – 275.
- [R.E.O. Ekkart, eindredactie], *Icones Leidenses*. De portretverzameling van de Rijksuniversiteit te Leiden, Leiden 1973, pp. 161 – 162.
- R.E.O. Ekkart, *Franeker professorenportretten*, Franeker 1977, pp. 316 – 320.
- W. van Engelenburg, *Geschiedenis van Broek in Waterland van de 16^e tot het begin der 19^e eeuw*, Haarlem 1907, pp. 105 – 107, 143.
- Familiedossier De Moor (Ms. coll. N.L., algemeen), Centraal Bureau voor genealogie, Den Haag.
- Gedachtenis, zo van zynen Dienst in verscheide Gemeintens, in Intree- en Afscheids-Redenen; als van des Heeren Oordelen en Zegeningen over het Land of byzondere steden, in verscheide Leerredenen; bewaart door Bernhardinus de Moor, Leiden 1752 (een ex. hiervan berust in de coll. van Oud Broek).
- J.H. Hofman, *Galerij der Predikanten van Broek In Waterland*, in *Algemeen Nederl. Familieblad*, XIV, 211, pp. 1 – 3.
- J. le Francq van Berkhey, *Natuurlyke Historie van Holland*, dl. 3, Amsterdam 1773, pp. 925 – 926.
- F. Muller, *Beschrijvende catalogus van 7000 portretten van Nederlanders*. Amsterdam 1853, herdr. Soest 1972, pp. 177 nrs. 3718 – 3720.
- J.W. Niemeijer, *Wat het kerkarchief ons vertelt over de N.H. Pastorie*. In *Broeker Bijdragen* 2, febr. 1973.
- J.W. Niemeijer, *De inboedel van Neeltje Pater*, in *Broeker Bijdragen*, 7, nov. 1974.
- Nieuw Nederlands Biografisch Woordenboek, dl. X, 1937, K. 647 – 648.
- W.M.C. Regt, *Naamlijst der predikanten van Utrecht en Limburg* (handschrift). Centraal Bureau voor genealogie, Den Haag.
- J.F. van Someren, *Beschrijvende catalogus van de gegraveerde portretten van Nederlanders*, dl. 3, 1891, p. 451 nr. 3761.

J.W. Niemeijer

Afb 1. Zeventiende-eeuws schilderijtje in olieverf op koper, in 1968 gevonden bij de restauratie van Leeteinde 4 – 6 en later ingelijst. Huidige verblijfplaats onbekend.

Afb 2. Portret van Bernhardinus de Moor (1709 – 1780), die van 1734 – 1738 predikant was in Broek in Waterland, afgebeeld tijdens zijn hoogleraarschap te Leiden (1745 – 1779). Gravure door Pieter Tanjé, gedateerd 1748, naar een geschilderd portret uit 1745 door Carel Isaac de Moor, dat in originali nu niet meer bekend is. Het randwerk, met de naam van de uitgever J. Hasebroek, van een aparte koperplaat gedrukt. (coll. JWN).

Afb. 3. Portret van Bernhardinus de Moor (1709 – 1780). Schilderij door J.B.B. Coclers in de senaatskamer van de Rijksuniversiteit Leiden.

Afb. 4. Portret van Bernhardinus de Moor (1709 – 1780). Gravure door Pieter de Mare, 1783, naar het centrale gedeelte van het schilderij van afb. 3 (coll. JWN).

*Dus maakt de teekenpen den schranderen DE MOOR,
Die, als een held're zon, in't Friesch en Leidsch Atheneen,
Der Godgewijde Jeugt ten lichte, heeft gescheenen,
En zes gemeenten leidde in't reine Bybelspoor:
De Nieuwaet stelt 3. Mans roem, geverstigd in zijn gaeren
En rustelooze vlyt, bij de eerste Letterbraeven,
En staert, zoo dik wyls hij zijn wyze schriften leest,
Op't Godgeleerd Vernuft, met een veruukten geest.
1785. Ad' van Afsien delft.*